

Tóth Kriszta: Egy csendes mozi

Oltsuk le a lámpákat, kapcsoljuk ki a telefonunkat és helyezük kényelembe magunkat. Készüljünk fel, vegyünk egy nagy levegőt és "merüljünk el", indulhat a film.

Alekszej Fedorczenko *Csendes lelkek* című drámájában nyomon követhetjük a Merja kultúra által a halottak számára diktált utat. Miron felesége meghal, a lesújtott férfi megkéri az egyik beosztottját, Aist-ot hogy segítsen levelezni neki a "temetést". A két férfi útnak indul, hogy átadhassák Miron feleségét a víznek, ezáltal téve őt "halhatatlanná". Hiszen a merjánok mind erre vágnak, a fulladásos halálra, a "halhatatlanságra".

A történetet Aist meséli el, és többször utal a múltjára, a gyermekkorára, amit a rendező jól időzített flash-back jelenetekkel mutat be nekünk. A film több helyen meghökkentő, de sehol nem polgárpukkasztó. Leesik az állam, de nem fordulok el, mert valami odaszegezi a tekintetemet a vászonra, és mégsem érzem erőltetettnek.

Azt hiszem, hogy a *Csendes lelkek* egész egyszerűen nem akar több lenni annál, ami valójában: az elengedés folyamatának bemutatása egy sokunk számára idegen, sőt ismeretlen nép szokásai szerint. Egy teljesen más, új világba kalauzol el minket Fedorchenko. Hosszú snittek, vonatott cselekmény, rengeteg statikus felvétel, kevés beszéd és remekül komponált filmzene. Ezek mind miattunk vannak, hogy ne csak szimplán lássunk egy temetési procedúrát, hanem át is érezzük az elvesztés-elengedés különböző fázisait.

Az egész film melankolikus hangulatát a színhasználattal (jellemzően szürke) és fényárnyék viszonyokkal is erősíti a rendező.

Ugyanakkor a komorság, a lassúság és a cseppet sem vidám téma ellenére mégis volt valami magával ragadó, felemelő lendület a képsorokban.